

UNHCR peger på. Vi går ikke uden for den gruppe, som UNHCR peger på.

Det er derfor, jeg siger, det handler om flygtninge, som alle har et behov. Nogle kan vi hjælpe hjem, andre kan vi hjælpe til Danmark. Vi skal gøre begge dele, og vi skal vælge den løsning, der passer bedst for den enkelte. Så enkelt er det.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil godt sige, at jeg beundrer ministerens evne til at få fremstillet det, at en ung handicappet kan få lov at bo i en flygtningelejr resten af sine dage, som en barmhjertighedsgerning, som vi fra dansk side gør over for vedkommende. Det må jeg sige, den evne er jeg fuld af beundring over for.

Men jeg synes derudover, at det var noget besynderligt noget, ministeren sagde. Virkeligheden er jo den, at hvis folk er repatrierede og kommer tilbage til deres hjemland, sidder de jo ikke i nogen flygtningelejr længere, og så er det vel ikke kvoteflygtninge?

Hvorfor snakker ministeren om dem, der er kommet hjem til deres hjemland? Jeg synes, det er strålende, at folk kommer hjem til deres hjemland. Jeg synes, vi skal gøre meget for, at folk kommer hjem til deres hjemland, men det, vi snakker om, er dem, der ikke kommer tilbage til deres hjemland, men bliver siddende i lejrene.

Så jeg vil bare her til start bede ministeren bekræfte: Folk, der er repatrierede til deres hjemland, er ikke kvoteflygtninge, og de er overhovedet ikke omfattet af det forslag, vi diskuterer her i dag.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Vi tager en lige så stor gruppe handicappede, som vi hele tiden har gjort, nemlig 20 eller flere hvert år. Det er dem, som vi tager, fordi vi på visse handicapområder har ekstra gode muligheder for at hjælpe i Danmark. På det punkt er der ingen ændring i politikken.

Hvad det sidste angår, når hr. Søren Søndergaard og andre påstår, at vi intet vil gøre for analfabeter, så er det, jeg svarer: Jo, som noget nyt vil Danmark nu gøre noget for dem, som bedst kan hjælpes i deres hjemland. Og det er noget nyt.

Så vidt jeg kan se, var der ikke antydning af dette under den tidligere regering. Det er noget nyt, at vi nu satser på dette, og der er en stribe

initiativer på vej. Det har også revet andre lande med, sådan at der nu virkelig sker noget for, at flere bliver hjulpet til deres hjemland. Så vi gør altså også noget for dem, som har vanskeligt ved at klare sig i et vesteuropæisk samfund, fordi de ikke kan læse og skrive.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu kan ministeren jo ikke rive mig i næsen, hvad der skete under den forrige regering på det her område, for vi stemte ikke for noget som helst, som den regering gennemførte. Alt, hvad den fik igennem, fik den igennem sammen med Det Konservative Folkeparti og som regel også Venstre. Så det må man ligesom slås om inden for familien. Det er ikke noget, som jeg vil forholde mig til.

Kl. 19.55

Men vi må altså lige konstatere, at denne lovgivning overhovedet ikke omfatter de folk, der er blevet repatrieret, og derfor er spørgsmålet stadig væk: Hvordan forholder vi os til dem, som denne lovgivning omhandler?

Selv om det lykkes at få nogle, som er analfabeter, tilbage til deres hjemland, så vil der jo stadig væk være analfabeter, handicappede unge, ældre i flygtningelejrene. Og spørgsmålet er, om vi skal gå ind der og tage dem, der har lettest ved at blive integreret i Danmark, og som jo ikke bare har lettest ved at blive integreret i Danmark, men som jo også vil have lettest ved at blive integreret i Sverige og i de 17 lande, som tager kvoteflygtninge. Derfor er det alternativ, som ministeren lægger frem for os her, jo, at de dårligst stillede får lov at blive i lejrene, hvorimod de, som kan integreres, kan tages ud. Det er bare det, jeg synes er et ret ubehageligt perspektiv.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Det hjælper jo ikke noget, at hr. Søren Søndergaard bare bliver ved med at bruge den retorik om, at de rådner op, og de dårligst stillede osv.

Det handler om, at UNHCR fremviser et meget stort antal flygtninge, som alle har behov for enten at komme til deres hjemland eller at komme til Vesteuropa, f.eks. til Danmark. Det er UNHCR, der udpeger dem, det er ikke os, og UNHCR er glade for, at vi nu udvider udvælgelsesgrundlaget, så det ikke kun er dem, som kunne have fået asyl efter Genèvekonventionen, men det nu også er dem, der kunne have fået